

SE KEN
TUULEE
VIIMEISEKSI

TAMMI

JARI
JÄRVELÄ

JARI JÄRVELÄ

Se ken tulee
viimeiseksi

© JARI JÄRVELÄ JA KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI

ISBN 978-951-31-9642-4

PAINETTU EU:SSA

*Havulle,
joka on ponnistellut läpi GR 20:n jokaisen louhikon.*

*Hura hura häitä,
kello löi jo kakstoista,
keisari seisoo palatsissaan.
Niin musta kuin multa,
niin valkea kuin valta.
Se ken tulee viimeiseksi,
onpi kuolema.*

Aattoilta

He silmäilivät toisiaan yli rätisevän nuotion. Siihen oli kerätty lähistöltä löytyneitä risuja, ne paloivat nopeasti, paukahdellen kuin ohuita luita olisi raksahdellut poikki.

Heitä oli kymmenen. Viisi naista ja viisi miestä. He olivat matkustaneet koko päivän junassa, joka oli kallistellut kapeilla raiteilla, kaarteessa vaunujen puuseinät natisivat ja matkustajien päät raapivat hattuhyllyjen naruverkkoa. Iltahämärässä he olivat jääneet pois pienellä seisakkeella, josta bussi oli kuljettanut heidät mutkittelevaa tietä ylös pienen kylän laitamille. Kylä oli Calenzana. Nyt he istuivat keskellä pientä hiekkakenttää, kentän laidalla oli kymmenen samanlaista yhden hengen telttää, jotkin teltoista enemmän vinossa kuin toiset.

Housujen lahkeet ja paljaat sääret olivat pölyn peittämiä, kellanruskeaa tahmaista pölyä oli joka paikassa. Se narskui hampaissakin, edes teltan vetoketju ei riittänyt pitämään sitä ulkopuolella.

Iltayö oli kuuma ja he pyyhkivät hikeä kasvoiltaan. Isoimmalla miehellä oli vieressään liki kaksimetrinen sauva, jolla hän kohensi välillä kituvaa nuotiota.

Alhaalta kiemuraista tietä lähestyivät auton valot, ne katosivat välillä näkymättömiin mutta koirien haukun-

nan perusteella pystyi päättelemään missä auto kulki.

Auto pysähtyi kentän laitaan. Muutama nuotion ääressä istuva nousi pystyyn. Liekeistä sinkoilevat kipinät ja yöperhoset puikkelehtivat toistensa lomassa.

Autosta nousi tummaan pukuun sonnustautunut mies, joka tervehti kymmenikköä lyhyesti. Hän ei näyttänyt hikoilleen lainkaan kuumassa kesäillassa, taskuliina kurkisti käyttämättömänä rintamuksesta. Mies piti nimenhuudon, jokainen nosti vuorollaan kätensä tai vastasi olevansa paikalla.

– Oletan, että olette lukeneet saamanne ohjeet ja tiedätte säännöt, pukumies sanoi. – Jokaisen pitää siis itse kantaa tavaransa, eikä mitään meidän antamistamme tarvikkeista saa jättää matkan varrelle. Teillä kaikilla on täsmälleen samanlainen telta, samanlainen makuupussi, samanlainen reppu ja repun sisältö. Jos kantamuksiaan keventää, suoritus hylätään. Jos tavaroitaan antaa toisen kannettavaksi, suoritus hylätään. Samoin kaikista huijausyrityksistä tullaan luonnollisesti rankaisemaan.

– Mitä jos katkaisee jalkansa? yksi naisista kysyi.

– Silloin ei pääse perille, pukumies sanoi ja ravisti päätään kuin haluten karistaa muut tyhmät kysymykset.

– Pyydän että astutte lähemmäs, hän sanoi ja otti nahkasalkustaan tabletin. – Minulla on teille viesti herra Pohjoiselta.

He kiersivät nuotion ja ryhmittivät pukumiehen eteen. Tämä avasi tabletin, paineli ruutua muutaman kerran ja käänsi sen sitten heitä kohti. Ruudulla näkyi pystytukaisen miehen pää. Sen poikki kulki aaltoileva viiva, oli kuin puolet miehen päästä olisi lillunut vedenpinnan alapuolella. Pukumies painoi playta. Ruudussa olevat kasvot pysyivät hetken liikkumattomina, sitten suu alkoi puhua.

– Terve, luuserit. Mitä sitä kiertelemään, luusereita-han te olette, tarpeettomia, hyödyttömiä, mitättömiä. Te olette tyrineet elämänne kaikin tavoin, mukaan lukien ihmissuhteenne. Myös pariskunnat, jotka ovat matkaan päässeet. Ihme ettette ole eronneet, kyse on ymmärtääkseni enemmän laiskuudesta kuin halusta jatkaa yhteiselämää.

Screeniä lähinnä oleva mies ja nainen vilkaisivat toisiaan ja käänsivät katseensa kiireesti takaisin puhuvaan päähän.

– Minun nimeni on herra Pohjoinen, pää sanoi. – Monet teistä varmaan tuntevatkin minut ulkonäöltä. Johdan peliyhtiötä jonka pääoma on ylittänyt tämän vuoden alkupuolella miljardi euroa. Kymmenen vuotta sitten olin kuitenkin aivan samassa tilanteessa kuin te tänä iltana. Olin työtön, olin rahaton, olin toivoton. Olin luuseri.

Mies piti tauon, joi lasista kulauksen vettä ja rykäisi.

– Olin pohjalla, hän jatkoi. – Silloinen yritykseni oli mennyt konkurssiin, olin pahoissa veloissa. Kontollani oli pikavippejä, maksamattomia vekseleitä, luottohäiriöitä. Ainoa lapseni oli kuollut alle vuoden vanhana ja avioliittoni hajonnut. Eräänä aamuna heräsin vuokravaraston lattialla ympärilläni kymmenkunta jätesäkkiä, joihin olin sullonut maallisen omaisuuteni rippeet, ja ostin luottokorttini viimeisellä vinkauksella lentolipun tänne Korsikalle. Lähdin kävelemään samaa reittiä kuin te huomenaamulla. GR 20 on Euroopan vaikein ja vaativin vaellusreitti. Keskimäärin vain yksi kymmenestä yrittäjästä onnistuu kulkemaan sen alusta loppuun. Minun ei ollut tarkoituskaan päästä maaliin asti, sillä halusin tehdä itsemurhan, kulkea itseni läkähdyksiin ja luhistua jonnekin reitin varrelle. Halusin viimeisellä silmäykselläni,

viimeisillä hengenvedoillani aistia ympärilläni vuorenhuiput, koska en ollut niille eläessäni ikinä yltänyt.

Kuva jäi nykimään, herra Pohjoisen naama venyi ässänmuotoiseksi väriseväksi pikselisateeksi. Pukumies murahti ja vilkaisi tähtikirkkaalle taivaalle. Hän siirtyi viitisen metriä sivummalle, tarkasti signaalin ja viittasi kymmenikön lähemmäs. Kaiutin särähti, pää kuvaruudussa alkoi taas puhua.

– Kävi toisin kuin olin suunnitellut. Toivoin joka päivä kuolevani mutta en kuollut. Raahustin henkiihieverissä vuorijonon ylitse. Selvisin viisitoistaetappisen reitin loppuun ja vuorten toisella puolella, meren äärellä tajusin, että vaikka yhä elin, osa minusta oli jäänyt mätänemään kivenlohkareiden keskelle. Se luuseriosa. Silloin ymmärsin, että jos olin selvinnyt ilman kunnan varusteita, ilman vaelluskokemusta vuorten yli reittiä, jota pidetään Euroopan hankalimpana, saatoin selvitä mistä tahansa esteestä. Liftasin takaisin Suomeen – ja loppu on historiaa.

Mies kuvaruudulla pyyhkäisi silmänurkkaansa.

– Haluan antaa myös teille mahdollisuuden muuttaa elämänne suuntaa. Teidät on valittu tuhansien hakijoiden joukosta, ei sen takia että olisitte kokeneita retkeilijöitä, esikuvallisia ihmisinä tai ylipäänsä esimerkillisiä mis-sään. Kaikki mihin olette elämänne aikana tarttuneet, on muuttunut paskaksi. Teiltä puuttuu taitoa, teiltä puuttuu tahtoa, teiltä puuttuu sinnikkyyttä, onnea ja motivaatiota, ja teiltä puuttuvat rikkaat vanhemmat tai sukulaiset, jotka olisivat rahoittaneet tohelointinne. Juuri ketään ei kiinnostaisi vaikka edessänne tablettia pitelevä mies ampuisi teidät saman tien. Päinvastoin, moni olisi tyytyväinen, kuten ollaan tyytyväisiä kun kituva eläin päästetään tuskistaan. Eikö totta?

Kymmenen naista ja miestä vilkuilivat hämmentyneinä toisiaan kuvaruudun kajossa.

– Mutta minä haluan antaa teille mahdollisuuden tap-paa sisällänne lymyävä luuseri ja löytää itsestänne voittaja. Annan miljoona euroa jaettavaksi niiden kesken, jotka selviävät GR 20:n reitin määräajassa loppuun. Toivon, että selviätte kaikki. Silloin jokainen teistä saa satatuhatta euroa. Sillä rahalla voitte aloittaa jotain uutta, toteuttaa unelmianne. Mutta olen varma siitä, että ilmaiseksi annettu raha ei tuota mitään hyvää. Unelmiensa edestä tulee nähdä vaivaa. Vaivaa enemmän kuin uskoo pystyvänsä näkemään niin, että perseestä suihkuua verta. Bonuksena rahasummaan tarjoan lisäksi yhdelle loppuun päässeelle työpaikan yhtiössäni. Lupaun, että kyseessä on unelmajo-bi. Valitsen itse kuka maaliin päässeistä on työn arvoinen.

Mies ruudulla oli pitkään hiljaa, yhteys näytti jälleen pätikävän. Äkkiä pää kuitenkin liikahti, ja suu särähti vielä kerran puhumaan.

– Muutama neuvo. Yksi. Pitäkää huolta itsestänne ja toisistanne. Te itse päätätte kumpi järjestys on voittajan valinta. Kaksi. May the Force be with you, sanotaan yhdessä kuuluisassa tähtisadussa. Olen eri mieltä: mikään avaruudesta säkenöivä Voima ei tule auttamaan teitä perille, kyllä se on itsestä kiinni. Kolme. Miettikää tänä iltana hetki sitä ihmistä joka teistä on tullut. Se ihminen nimittäin jää jonnekin reitin varrelle. Edessä nousevalla polulla teidät nyljetään luuserin nahastanne. Ne, jotka pääsevät maaliin, ovat syntyneet uudestaan. Neljäs ja viimeinen neuvo. Annoin jo kolme liikaa. Minulle ei kukaan antanut yhtään.

Kasvot hävisivät. Pukumies sammutti tabletin ja joukon ympärille lankesi pimeys. Yksi naisista vilkaisi taakseen, risunuotio oli ehtinyt sammua.

Ylhäällä kylässä koira rupesi haukkumaan. Se herätti toisen koiran louskuttamaan, se seuraavan ja kohta koirien kimeät ja kumeat äänet kaikuivat kuristavana pantana heidän ympärillään.

– Teillä on aikaa päästä lähtöpisteestä maaliin tasan kolmetoista päivää, pukumies sanoi. – Reitti on jaettu viiteentoista päivävaellukseen, mutta te kävelette kahtena päivänä tuplamatkan. Niin herra Pohjoinenkin teki. Löydätte tarkemmat tiedot teille jaetusta materiaalista. Jokaisen päivän päätteeksi perille saapuneiden nimet kirjataan ylös tarkastuspisteillä, jotka sijaitsevat vuoristomajoilla. Yöpyminen majojen sisällä on kielletty, jokaisella on oma teltta. Aikaa kirjata oma nimensä on aina keskiyöhön asti. Kuka siitä takarajasta myöhästyy, sen peli on loppu. Toista mahdollisuutta ei saa. Vuoristomajoilla teitä odottaa mahdollisesti viestejä, mutta tärkein viestilaitteenne on autossani. Pyydän, että tulette hakemaan sen.

Pukumies harppoi yli hiekkakentän, kymmenen yön pienentämää kulkijaa seurasivat. Musta auto näytti pimeydestä lohjenneelta järkäleeltä. Mies avasi auton takaluukun ja veti esiin tumman laatikon, johon ruuvasi noin metrin korkuisen antennin.

– Tämä on kenttäradio, samantapainen jota Suomen armeijassa käytetään. Akkuja on mukana kaksi, ne kestävät yhdessä päivän. Täydet akut saa tyhjiä vastaan aina vuoristomajoilta. Jokainen kantaa kenttäradiota yhden vuorokauden, saatte itse päättää järjestyksen. Se joka ei kannu kenttäradiota vuorollaan, hylätään. Kenttäradion pitää olla koko ajan auki, viesti voi tulla koska tahansa ja siihen on vastattava.

– Mutta meitähän on kymmenen, yksi naisista keskeytti. – Ja vaellus kestää kolmetoista päivää. Eli jotkut

joutuvat kantamaan kenttäradiota enemmän kuin toiset.

Pukumies silmäili naista pää kallellaan ja hymähti.

– Olisin erittäin yllättynyt, jos te kaikki selviäisitte perille. Edes puolet teistä. Niin ollen pidän todennäköisenä, että jokainen perille päässyt on joutunut kantamaan kenttäradiota useamman päivän.

Pukumies rykäisi.

– Jos muita kysymyksiä ei ole, selitän lyhyesti kenttäradiation toimintaperiaatteet.

Pukumies sytytti auton valot ja siirtyi valokeilaan kenttäradiation kanssa. Hän kävi läpi laitteen osat, näytti miten kiemuraisen johdon päässä olevaan luuriin vastataan ja kuinka siihen puhutaan. Hän kertasi niin monta kertaa oikean taajuuden, että jokainen läsnäolijoista osasi toistaa sen hänen perässään.

Sitten pukumies jätti tumman laatikon heidän keskelleen, istui autoonsa, peruutti ja käänsi nokan kohti tulosuuntaansa. Hän pysäytti auton hetkeksi heidän viereensä, raotti etuikkunaa ja ojensi lähimpänä seisovalle miehelle kirjeen.

– Tämä on kaikille, se kannattaa lukea ennen aamua.

Pukumies sulki sivuikkunan, auto rullasi kohti alamaakeä. Kurvissa paloi yksinäinen lamppu, lepakot syöksähtelivät valopiirin rajoilla. Naiset ja miehet seurasivat katoavaa autoa kuin Titanicin viimeistä pelastusvenettä. Mies joka oli saanut kirjeen repi kuoren sormillaan auki. Hän haki teltasta otsalampun ja luki tekstin nopeasti läpi. Sitten hän ojensi paperin seuraavalle.

Hyvät luuserit! Olette nyt Calenzanan kylässä. Se tunnetaan kahdesta syystä. Ensinnäkin tässä harmittoman

näköisessä tuppukylässä on syntynyt ja kasvanut enemmän kovan luokan toimijoita Ranskan alamaailmaan kuin missään muussa Ranskan kylässä. Toiseksi: rikolliset ovat jo vuosikymmenten ajan paenneet virkavaltaa kylän vierestä alkavaan tiheikköön, jota paikalliset kutsuvat nimellä maquis. Myös teillä on ilo tutustua siihen huomenna.

Maquis peittää lähes koko saaren rannikolta noin kilometrin korkeuteen. Monimetrisessä pusikossa kohtaatte mustaseljoja, piikkipaatsamia, kistuksia, piikkiherneitä ja kymmeniä minulle tuntemattomia kasveja, joissa kaikissa on koukkupäisiä okaita. Lisäksi piikkipöheikön seassa kasvaa lukuisia yrttejä: myrttiä, timjamia, rosmariinia. Kerrotaan, että Korsikan pieni suuri mies Napoleon ei kaivannut tappionsa jälkeen Saint Helenan saaren eristyksessä keisariuden kunniakkaita vuosia, ei menetettyä valtaa, ei suuria taisteluvoittojaan, ei Egyptistä tuotuja obeliskeja tai kultakäytyjä tai valtakunnannomenaa ja valtikkaa tai haahkanuntuvapatjaansa. Tai kärpännahkaviittaa. Napoleon kaipasi Saint Helenan yksinäisyydessä vain maquis'n tuoksua, se levittäytyy yön aikana saaren ylle kuin peitto, kauas merelle asti. Kun Korsikaan saapuu laivalla, saaren haistaa ennen kuin sen näkee. Maquis'n voimakas aromi huokuu läpi saaren viineistä ja juustoista. Muistanette Asterix Korsikassa-sarjakuvan. Siinä laivan ruumassa oleva maquis'lta katkuava korsikalainen juusto räjäyttää koko paatin.

Räjähäviä hetkiä.

Ensimmäinen päivä

Liina havahtui ennen kellon pärinää. Ennen nousemistaan hän makasi hetken pimeässä, kuunteli kuinka jotkut jo kokosivat ulkona telttojaan.

Hän vilkaisi otsalampun valossa vekkaria, se oli vasta viisi. Ne pirut lähtivät jo nyt, vaikka he olivat sopineet, että jokainen panee herätyskellonsa soimaan kuudelta aamulla ja matkaan lähdetään yhdessä. Liina puristi käsiään nyrkkiin.

Hän tiesi ensimmäisen päivän reitistä vain sen, että koko matka on ylämäkeä.

Yöllä hän oli herännyt monta kertaa, kuunnellut kuinka kylän koirat räksyttivät. Kun yksi oli lopettanut, toinen oli aloittanut. Kun haukkuminen oli hetkeksi tauonnut, joku kyläläinen oli kaasuttanut moottoripyörällään alämäkeen: Prrrrrr-pa-pa-pa-pa-pa-pa-pa. Uusi raivokas haukkukierros oli alkanut saman tien. Kun se oli viimein vaimennut ja Liina oli vaipunut puoliuneen, kyläläinen oli palannut pärisevällä motskarillaan, ja koirien räkytys oli täyttänyt jälleen ilman niin sakeana että oli ollut hankala saada henkeä. Moottoripyöräilijä oli matkannut yön mittaan mäkeä ylös alas puolentusinaa kertaa, aina kun Liina oli saamassa unen päästä kiinni. Liina oli painanut kämmeniä korviinsa.

Vasemmalta puolelta alkoi kantautua telttakankaan kahinaa. Liinan oli mahdoton pysyä enää paikallaan. Hän raotti teltansuuta, kurkisti ulos. Siellä telttaa kokoon kamposi nainen, jonka hiukset olivat platinanvaaleat. Liinan omat vaaleat hiukset näyttivät himmeiltä ja kulahtaneilta niiden rinnalla. Naisen nimi oli Susanna, jos hän oikein muisti. Se oli ehtinyt maalata jo kasvonsa ja näytti valmistautuneen muutokuvauksiin eikä kapuamaan ylös vuorenrintettä.

Heille oli jokaiselle annettu illalla muutama tyhjiöpakattu metvurstipötkö, kuivattuja hedelmiä, pari banaania ja kolme kiekkoa panforteä, myslinmakuista pyöreää kuivakakkua, jota ristiretkeläiset olivat kuulemma pakanneet reppuunsa lähtiessään kohti Jerusalemiä.

Ensimmäiseksi aamuksi heillä oli lisäksi yksi patonki, jonka pinnasta varisi jauhoa kuin hienoa hilsettä. Jatkossa he saisivat vuoristomajoilla illallisen ja aamupalan.

Susanna kyykki reppunsa vieressä ja järsi patonkia, se oli jo pakannut oman makuupussinsa ja rullannut telttansa.

– Oletko sä koskaan kävellyt vuorilla? Liina kysyi kun kopisteli kenkiään ylösalaisin. Hän pelkäsi että sisällä olisi skorpioni.

Susanna tuijotti vaitonaisena maahan. Joko sillä oli suu täynnä vehnäleipää tai sitten se ei halunnut puhua hänelle.

Heidän seuraansa liittyi mies, jonka leukaa peitti parransänki. Sillä oli reppu selässä, se kertoi ettei aikonut ajaa partaansa koko reissun aikana.

– Eli jos jompikumpi teistä tuntee vetoa sänkileukaisiin miehiin, tilaisuus kannattaa käyttää hyväksi nyt, mies sanoi.

- Mikä sun nimesi on? Liina kysyi.
 - Ilpo.
 - Mä vihaan Ilpo sänkileukaisia miehiä, parrakkaita miehiä ja miehiä jotka tyrkyttävät itseään.
 - Sinä näytätkin lesbolta, Ilpo vastasi.
 - Mä voin ennustaa sulle Ilpo yhden asian, Liina jatkoi samalla kun runnoi polvillaan telttaa pienemmäksi mytyksi. – Sä et tule ikinä saamaan naista. Paitsi jos sille on tehty lobotomia.
- Susanna rykäisi vieressä ja heilautti platinanvaaleita hiuksiaan.
- Me ollaan itse asiassa pariskunta, Susanna sanoi.
 - Mä ja Ilpo.

Hiekkakenttä täyttyi aamuhämärässä edestakaisin kulkevista ihmisistä ja ähinästä, joka syntyi kun he yrittivät tunkea makuupusseja ja telttoja liian pieniin suoja-pusseihin ja kiinnittää niitä sitten reppuihin. Juuri kukaan ei vaikuttanut Liinan mielestä kovin rutinoituneelta pakkaajalta.

Kaksi vihertäväkankaista telttaa oli kuitenkin vielä pystyssä. Toisesta teltasta kuului kuorsausta.

- Pitäisikö nuo herättää? Liina kysyi.
- Miksi? kysyi yksi miehistä. Liina ei muistanut sen nimeä. Sillä oli isot siniset silmät ja utelias ilme, ihan kuin se olisi oikeasti halunnut kuulla Liinan vastauksen. Ja sen hymy oli sellainen, että se pystyi puhumaan itsensä monesta jonosta ohi. Etuilluille jäi etuoikeutettu olo.
- Eikö meidän olisi hyvä lähteä samaan aikaan? Liina sanoi.
- Miksi?
- Meitä neuvottiin pitämään huolta toisistamme.

– Nuo ovat varmasti turvassa täällä. Ja meitä neuvottiin pitämään huolta myös itsestämme.

– Äänestetään, Liina änkytti. Hän tunsu itsensä entistä epävarmemmaksi läpituokevan katseen ja hymyn alla.

– No hyvä, äänestetään, sinisilmä nyökkäsi. – Kuka kannattaa että odotamme noita kahta unikekoa?

Liina kohotti kätensä, hänen lisäksi toinenkin nainen nosti käden. Naisella oli pitkät rypyt silmäkulmissaan, sen silmät näyttivät niiden takia hymyilevän mutta suu oli vakava. Se oli värjännyt hiuksensa joskus kuukausia sitten punaiseksi. Nyt tukka oli kasvanut ja väri haalistunut ja hiuspehko oli juurestaan tumma.

– Hyvä, sinisilmä jatkoi. – Entä ketkä kannattavat sitä että lähdemme aloittamaan päivän urakkamme?

Mies kohotti kätensä korkealle ja hänen takanaan käden nosti vanttera kaveri, joka nojasi lähes kaksimetriiseen kävelysauvaan. Liina oli kiinnittänyt huomiota korsiin jo aiemmin. Se oli ainoa, joka oli pakannut telttansa sutjakasti, ilman kiro sanoja, ähkettä ja katkenneita kynsiä.

Kaksi kättä sojotti kohti taivasta. Tilanne oli tasan kaksi–kaksi. Sinisilmäinen mies katseli ympärilleen kannatusta kerjäten. Handut ilmaan nyt, se kehotti äänettömästi ja hymyili lumoavasti.

– En minä tiedä kumpaa mieltä minä olen, Susanna puuskahti Liinan vieressä.

– Eikö tän päätöksen voisi tehdä myöhemmin? Ilpo komppasi.

– Koko äänestyksen idea on löytää ratkaisu siihen toimitaanko nyt vai myöhemmin, keskeytti sinisilmä.

– Jos päätöksen tekee myöhemmin, on oman äänensä jo antanut.

– Hetkinen, voitko toistaa? Ilpo sanoi hämmentyneen näköisenä.

Samassa toisen teltan oviaukko aukesi ja siitä kurkisti pörröinen miehen pää.

– Onko kellään kahvia?

Miehellä oli pulleat posket, pyöreät silmälasit ja vaaleanpunaiset lökäpöksyt. Iltanuotiolla se oli esitellyt itsensä Johniksi, kertonut vaihtaneensa nimensä Jussista Johniksi Lennonin takia, heissä kahdessa oli kuulemma yhdennäköisyyttä. Ja samanlainen maailmankatsomus. Peace and love. Itse asiassa häntä oli kaupan kassalla luultu Lennonin reinkarnaatioksi.

Nuotio oli rätissyt ja naamat sen ympärillä vetäytyneet virneeseen, kun pullukka oli tapaillut muutaman epäviraisen säkeen verran Imaginea. *Imagine there's no heaven, it's easy if you try.*

Nyt aamulla yhdennäköisyys oli entistä vähäisempää. Liinan mielestä hänen edessään seisova turpeaposkinen mies olisi ehkä voinut muistuttaa etäisesti John Lennonia, jos Lennonia ei olisi ammuttu, vaan tämä olisi keskittynyt elämänsä ehtopuolella ahmimaan kermakakkuja.

John kyyristyi muiden mulkoiluista välittämättä ainoan vielä elottoman teltan viereen. Hän avasi teltan vetoketjun.

– Ruusunnappu, hän kutsui oviaukosta. – Tule vastaanottamaan auringon ensi säteet ja haistamaan kasteen tuoksu.

– Ei vittu, sanoi sinisilmäinen mies. – Onko nämä kaksi samaa jengiä?

John ojentautui pystyyn, kätteli sinisilmää.

– Meitä ei ole esitelty. Kunnia tavata, minun nimeni on John.

– Zeus, sinisilmä sanoi pienen empimisen jälkeen ja ojensi kätensä.

– Zeus? Niin kuin se ylijumala?

John häipyi alushoususillaan kentän laitaan kuselle, sitten se kävi tutkimaan jotain maassa olevaa pikkukiveä. Liina vilkaisi Zeusta, joka oli jäänyt seisomaan paikoilleen. Mehen poskille oli noussut helakka puna.

Ruusnupuksi kutsuttu nainen raahautui silmät puolitangossa teltastaan ulos. Sanomatta sanaakaan nainen asettui lootusasentoon Zeuksen eteen, käänsi katseensa kohti vuoria ja aloitti hyminän.

Kun he vihdoin pääsivät lähtemään, kello oli jo lähes seitsemän. He olivat yksissä tuumin pakanneet Johnin ja Ruusnupun tavarat sillä välin, kun John oli keskittynyt avaamaan kengännauhoihinsa ilmestynyttä umpisolmua ja Ruusnuppu viimeistellyt aurinkotervehdystään. Käveltyään kaksisataa metriä he saapuivat Calenzanan kylään. Kadunvarren kahvila oli auki, sen oven yläpuolella oli rappauksessa kiinni sammalenvihreä gekko, joka ei säikkynyt nousevaa aurinkoa. John seisahtui avoimen oven eteen.

– Aamukahvi olisi paikallaan.

– Ei vittu, Zeus ilmoitti. – Ei todellakaan.

– Tämä voi olla viimeinen mahdollisuus saada kunnan kahvia kahteen viikkoon, John jatkoi nuuhkien ilmaa.

John ei jäänyt kuuntelemaan vastalauseita vaan raotti oviaukossa roikkuvia helmiverhoja ja pujahti sisään.

– Jatketaan matkaa, Zeus sanoi.

– Eikö meidän pitäisi odottaa? Me ollaan tiimi.

– Me ei koskaan tulla olemaan tiimi. Sä voit lopettaa nyt saman tien tuon helvetin mantran jauhamisen.

Kymmenen suomalaista kohtaa toisensa ensi kertaa leirinuotiolla Korsikassa. Heillä jokaisella on oma syynsä osallistua kilpailuun, jossa tehtävänä on tarpoa Euroopan vaativin vaellusreitti GR20 alusta loppuun. Pottina on miljoona euroa, ja se jaetaan kahden viikon vaelluksen jälkeen maaliin selvinneiden kesken.

Leppoisa patikointiretki muuttuu pian piinaavaksi selviytymistaisteluksi, kun vuoristossa alkaa tapahtua selittämättömiä kuolemantapauksia. Ovatko synnä kuolemiin vaikeakulkuinen maasto ja vaeltajien kokemattomuus – vai kenties ahneus? Vai ovatko asialla sittenkin kiivasluontoiset korsikalaiset, jotka suhtautuvat vihamielisesti kaikkiin saarelle tunkeutuviin?

Se ken tulee viimeiseksi on hykerryttävä yhdistelmä Agatha Christien dekkaria Eikä yksikään pelastunut ja James Dickeyn Syvää jokea.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-951-31-9642-4